

De schilderijen van Sasja hebben geen echte titels. Ze beschrijft meestal wat erop staat. Boven de stapel inspiratieboeken hangt *Citroen met knoflook en mosselen*. Het is een voorproefje van een schilderij dat ze later in het groot heeft gemaakt.

◀ Sasja schildert bewust met acrylverf. “Ik vind olieverf en terpentijn niet lekker ruiken en bovendien duurt het erg lang voordat het droog is. Met acrylverf kun je precies dezelfde kleuren mengen als met olieverf, alleen is het resultaat veel sneller droog. Voor mij werkt dat veel fijner.”

◀ Een schets of tekening maakt Sasja nooit, ze begint altijd meteen met schilderen. “Ik heb het gevoel dat als ik meteen schilder er ook meteen kracht in het schilderij zit, dat ik geen kracht oversla. Anders zou die energie in de tekening kunnen zitten.”

▶ Pal naast het atelier van Sasja in Velsen-Zuid ligt een grote expositieruimte waar ze twee keer per jaar een tentoonstelling organiseert met recent werk. Deze ruimte werd vroeger gebruikt voor het opslaan van vlas.

Op de grote schilderijen van Sasja Wagenaar zijn heel gewone dingen te zien: fruit, een kan of granaatappels. Ze doen aan stillevens van oude meesters denken, maar zijn door hun techniek en compositie helemaal van nu.

“Oude meesters vormen mijn inspiratiebron”

1 Detail van het schilderij *Drie vazen op donkerblauw doek*. Sasja werkt nooit vanuit foto's, "want een foto is al een selectie. Ik wil mijn eigen keuzes maken."
2 Granaatappels zijn de favoriete vruchten van Sasja omdat ze "zo

fascinerend blijven in de lichte en donkere tinten."
3 Een van de weinige kleine schilderijen van Sasja in de grote expositieruimte naast haar atelier.
4 "Ik denk altijd aan Tante Guda, mijn vroegere tekenlerares, als ik mijn kleuren meng. Van

haar heb ik geleerd om dat heel nauwkeurig op kleur te doen. Ze is helaas overleden, ik had het zo ontzettend leuk gevonden om haar te laten zien wat ik nu doe."
5 Sasja aan het werk: "Ik heb geluk dat ik kan doen wat ik het liefste doe en er kon nog van kan leven."

Stoffen op de juiste manier draperen, eindelijk puzzelen om een bepaalde spiegeling in een vaasje te krijgen of een zo mooi mogelijke lichtval, rommelmarkten en stoffenwinkels afstruinen op zoek naar dat ene beeldschone theeservies of die rijke Indiase changeant-stof met broderie: voordat Sasja Wagenaar (48) aan het schilderen van een van haar stillevens begint is ze al heel lang bezig geweest. Die voorbereidingen vindt ze net zo boeiend als het schilderen zelf, want waar het haar om gaat is haar fascinatie voor alledaagse dingen. Een mooie schelp, de schittering van een zijden stof, de kleur en vorm van fruit. Daar kan ze heel gelukkig van worden en dat gevoel wil ze in haar schilderijen laten zien. Een paar jaar geleden bestond het werk van Sasja nog uit het nieuw leven inblazen van oude kasten, tafels, bedden en stoelen door ze

prachtig te beschilderen. *Mooimakerij* noemde ze haar bedrijf, dat ze samen met haar jongere zuster Annalinda had. "Schilderijen maken deed ik incidenteel, maar naarmate mijn dochter ouder werd, kreeg ik steeds meer tijd en innerlijke rust om te gaan schilderen. Tot mijn eigen verbazing bleken mijn schilderijen goed te verkopen. Gaandeweg is de nadruk op het schilderen van stillevens komen te liggen en is het beschilderen van meubels op de achtergrond geraakt."

Kleine stillevens

Elke ochtend stapt Sasja in haar auto om in twintig minuten van Amsterdam te rijden naar de rand van het recreatiepark Spaarnwoude, tussen Amsterdam en IJmuiden. Daar gaat ze aan het werk in haar ruime atelier, dat opvalt >

“Ik wil de schoonheid van alledaagse dingen laten zien”

Liefdewerk: Sasja werkt altijd op de grote vurenhouten schildersezel, die haar vriend eigenhandig twee jaar geleden voor haar maakte.

“Schilderen voelt als thuiskomen”

1 Dagelijks ritueel: in het atelier bijpraten met zuster en steun en toeverlaat Annalinda die zich met de zakelijke kant van het werk van Sasja bezighoudt.

2 Een schaal met vijgen wacht om geschilderd te worden. “Ik vind het fijn om mijn schilderijen een tijdje om me heen te hebben, maar ik wil altijd door naar het volgende werk.”

door de vele kleine stillevens die er liggen. Overall waar het oog valt, ligt wel een bord met granaatappels op een prachtig stuk zijden stof, een Oosters theeservies of een schaal met fruit. In een hoek van het atelier ligt een grote stapel kunstboeken, met werk van kunstenaars uit de 17^e, 18^e en 19^e eeuw. “Oude meesters vormen mijn inspiratiebron”, vertelt Sasja. “Ik kijk heel vaak in boeken met oude schilderijen van stillevens. Vaak vind ik maar een deel of detail van het schilderij fascinerend en richt ik me op dat detail dat ik in een heel groot schilderij uitvergroot. De oude meesters wilden in hun stillevens vooral de tijdelijkheid van het bestaan benadrukken, maar mij gaat het er vooral om de schoonheid van het leven in de kleine dingen te vieren. Ik wil het esthetische benadrukken, de schoonheid van alledaagse dingen laten zien. Door piepkleine voorwer-

pen heel sterk uit te vergroten of leuke details te schilderen, zoals heel klein je eigen portret maken in de schittering van een glazen kan, krijgen gewone dingen een bijzondere betekenis. Dat zie je ook in de schilderijen van Clara Peeters, een vrouwelijke schilder uit de 17^e eeuw. Zij is een van mijn grootste inspiratiebronnen. Ze schilderde zichzelf vaak heel klein in de schittering van glas op haar stillevens: hiermee liet ze zien dat het schilderij uiteindelijk om haar gaat.”

Als kind al tekende Sasja heel graag. Op haar elfde mocht ze op tekenles bij een kunstenares in de buurt. Ze leerde tekenen, verf mengen en schilderen. Vooral stillevens. “Die lessen vond ik heerlijk. Ik denk dat ik stillevens ben gaan maken omdat ik terug wilde naar dat gevoel van toen ik begon met schilderen. Het voelt als thuiskomen.” <